

ΓΙΑΝ ΒΟΛΚΕΡΣ

Λουκούμια

Μυθιστόρημα

Μετάφραση:

ΙΝΩ ΒΑΝ ΝΤΑΪΚ-ΜΠΙΛΑΤΑ

 ΠΟΤΑΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2015

Ποταμόπλοια / 4

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Η παρούσα μετάφραση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική αρωγή του Ιδρύματος
Ολλανδικών Γραμμάτων

Γιαν Βόλκερς

Λουκούμια

Jan Wolkers, *Turks fruit*

© 1969 Jan Wolkers, Pomona, Texel & J.M. Meulenhoff Publishers, Amsterdam,
The Netherlands

© για την ελληνική γλώσσα 2015 Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γούρη

Εκτύπωση: Φωτόλυ & Typicon

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-047-2

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κελθός και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειωθείσας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οπιοειδήτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Στην Όλγα Στάμπιλας

ΡΑΣΤΑΠΟΠΟΥΛΟΣ: *Εγώ, κακός; Εγώ είμαι ο μεγαλύτερος κακούργος ολόκληρου του κόσμου! Είναι τρομερό, μα είναι η αλήθεια!*

ΚΑΡΕΪΝΤΑΣ: *Α, όχι, εγώ είμαι ο μεγαλύτερος κακούργος του κόσμου... Και άλλωστε είμαι πολύ πιο πλούσιος!*

ΡΑΣΤΑΠΟΠΟΥΛΟΣ: *Μπορεί, αλλά εγώ κατέστρεψα τους τρεις μου αδελφούς και τις δυο μου αδελφές και απομόνησα τους γονείς μου... Λοιπόν, τι έχετε να πείτε γι' αυτό;*

ΚΑΡΕΪΝΤΑΣ: *Αυτό δεν είναι τίποτα! Εγώ φέρθηκα με τέτοια κακία στη μεγάλη θεία μου που πέθανε από στενοχώρια!*

ΡΑΣΤΑΠΟΠΟΥΛΟΣ: *Φτάνει πια! Ελάτε, παραδεχτείτε ότι εγώ είμαι πιο κακός από σας!*

ΚΑΡΕΪΝΤΑΣ: *Ποτέ! Τ' ακούτε; Προτιμώ να πεθάνω!*

*Οι περιπέτειες του Τεντέν
Πτήση 714 για Σίδνεϊ*

Γιαν Βόλκερς
Επίτιμο μέλος της ποπ μουσικής

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Μια λεκάνη ξυρίσματος γεμάτη σικορέ	15
Τα φτερά του Ερμή	26
Μια γούνινη ζακέτα με γαλάζιες ανταύγειες	36
Someday Sweetheart	52
Το μήλο της έριδος	65
Ρέκβιεμ για ένα ψόφιο σπουργίτι	76
Ο αυτόματος πωλητής εκπλήξεων	83
Μαρξιστικοί διακοσμητικοί νάνοι για τον κήπο	99
Peel me a grape	112
Ένα ποντίκι με ψυχικό τραύμα	124
Μις Δαχτυλιδένια Μέση	139
Η ανατομική στάση	148
Το αρχηγείο των μαγισσών	159
Ο Καίσαρας και η Μπριζίτ Μπαρντό	174
Σπίρτα ασφαλείας	182
Τα καρφιά της κατάρας	192
Nice dolls & ομοιώματα του Ιούδα	205
Fuck me I'm desperate	220
Rosa Turbinata	229

Μια λεκάνη ξυρίσματος γεμάτη σικορέ

ΤΑ ΕΙΧΑ ΒΡΕΙ ΣΚΟΥΡΑ από τότε που με εγκατέλειψε. Δεν δούλευα πια, δεν έτρωγα πια. Ολημερίς ήμουν ξάπλα στα βρόμικα σεντόνια μου και κολλούσα τις φωτογραφίες της, κανονικές και γυμνές, τόσο κοντά στο πρόσωπό μου που στο τέλος νόμιζα πως έβλεπα τις παστωμένες με μάσκαρα βλεφαρίδες της να κουνιούνται την ώρα που τραβούσα μαλακία. Και πως έβλεπα τα υγρά της χείλη να φουσκώνουν και να σουφρώνουν, και πως άκουγα τους ήχους που έκανε όταν τελείωνε, δυνατούς όπως στην αρχή, όταν δεν είχε μάθει ακόμα να κρατάει την ηδονή για τον εαυτό της και για μένα, αλλά ήθελε να την διαλαλήσει στον κόσμο ολόκληρο, με αποτέλεσμα μια γειτόνισσα να τη ρωτήσει: «Μα τι σου κάνει;» Κι ένας γείτονας μου είπε: «Ακούγεται σαν να έχετε ένα τσούρμο κουτάβια στο σπίτι σας». Ξαναδιάβαζα τα γράμματά της και ξεχώριζα προτάσεις που αντέγραφα στον τοίχο. Αφού σε άφησα, χρειάστηκε να τρέξω στο φαρμακείο να πάρω αιμοστατικό βαμβάκι, απαραίτητο για να διατηρήσω την καρδιά μου σε καλή κατάσταση. Και: «Χτες βράδυ μύριζε σανό εδώ στην πόλη. Σε θέλω τόσο πολύ. Την ώρα που σου γράφω, το

μουνί μου κάνει συσπάσεις σαν το στοματάκι ενός μωρού που βυζαίνει». Συνέχεια έστυβα το μυαλό μου σε μια προσπάθεια να καταλάβω τι πήγε στραβά, γιατί με άφησε γι' αυτόν τον μαλάκα, γι' αυτόν τον πλασιέ, αυτό τον ψηλοδέλεκα με τη σκυφτή πλάτη. Με πονούσε το δέρμα της κεφαλής μου από τις σκέψεις και τους προβληματισμούς. Δεν έβρισκα απάντηση, δεν μπορούσα να το καταλάβω. Πώς μπόρεσε να αφήσει την άλλη να τη δηλητηριάσει σε τέτοιο βαθμό. Αυτή η βρομοσκρόφα η μάνα της έφταιγε. Και ύστερα μαλακίζομουν ξανά μπροστά στη φωτογραφία που την έδειχνε γυμνή, με την πλάτη. Είναι ελαφρώς ανασηκωμένη, με αποτέλεσμα οι γλουτοί της να κρέμονται βαριά προς τα κάτω. Και φώναζα: χέσε, γαμώτο, χέσε για μένα, να γλείψω τα σκατά από τον κώλο σου. Αλλά μετά από δεκαπέντε μέρες μπούχτισα, σηκώθηκα απ' το κρεβάτι. Αδύνατος και βρόμικος. Στην κουζίνα βρήκα σε μια μικρή γάστρα πάνω στο πετρογκάζ το τελευταίο που είχε φτιάξει στο σπίτι. Δύο κεφτέδες, μέσα σε ένα πουλούνιο στρώμα από μούχλα. Όταν τους πέταξα στην τουαλέτα και τράβηξα το καζανάκι, μου 'ρχόταν να γελάσω και να κλάψω ταυτόχρονα επειδή θυμήθηκα τον κεφτέ που είχε στείλει μικρή στη Διεύθυνση Αγορανομίας όταν ήταν εσωτερική σε οικοτροφείο. Έκανα ντους και έτριψα το κορμί μου ώσπου κοκκίνισε με το σκελετό του θαλάσσιου αγγουριού γύρω από το οποίο οι κόκκινες τρίχες της ήταν τυλιγμένες σαν νάιλον κλωστές. Και φόρεσα τα καλά μου και κοιτάχτηκα προσε-

κτικά στον καθρέφτη. Έβρισκα ότι με το αδύνατο πρόσωπο και τις άγριες μπούκλες μου, το στενό μαύρο παντελόνι και το μαύρο δερμάτινο σακάκι έδειχνα απίστευτα όμορφος. Και ψιθύρισα στον εαυτό μου, με κάθε σοβαρότητα γιατί δεν ήταν για γέλια: «Τυχερός μες στην ατυχία μου». Αντιδρούσα ακριβώς όπως ο Εβραίος σ' εκείνο το ανέκδοτο, που όταν ο φίλος του τον συλλαμβάνει να βγαίνει απ' το μπορντέλο την ημέρα που έθαψε τη γυναίκα του, του λέει: «Πού να ξέρω τι κάνω μες στη θλίψη μου». Πηδούσα τη μία γκόμενα μετά την άλλη. Τις έσερνα στη φωλιά μου, έβγαζα βιαστικά τα ρούχα τους και τις κάρφωνα με τον πούτσο μου μέχρι τελικής πτώσης. Ύστερα τις ξαπόστελνα, αφού πρώτα τις κερνούσα βιαστικά ένα ποτό. Ενίοτε τρεις την ημέρα. Μεγάλα βυζιά, κρεμαστάρια σαν ασκοί γεμάτοι χυλό με θηλές για να βυζάζεις. Μικρά σταφιδιασμένα βυζάκια, τόσο αξιολύπητα που δεν ήθελες καν να τα χαϊδέψεις. Καλύτερα να μη βγάλουν το μπλουζάκι. Μπόλιχο τρίχωμα στο εφηβαίο, άγριο σαν φύκια, απαλό σαν γούνα. Στεγνά μουνιά με μυρμηγκιές στο εσωτερικό τους. Δυσάρεστα για τα δάχτυλά σου αλλά ευχάριστα για τον πούτσο σου. Μουνιά που δεν μπορούσες να τα δεις επειδή τα σκέπαζαν μ' ένα χεράκι. Μουνιά απαλά και υγρά σαν μπουγάτσα. Νταρντανογυναίκες με γοφούς σαν τυριά και την προφορά του Ρότερνταμ, γεμάτες επιθετικότητα, που κρατούσαν την ψωλή σου σαν να ήταν λαβή τρυπανιού. Που αμέσως μετά το πήδημα ήθελαν να πάνε να πλύνουν τα πιάτα και να σφουγγα-

ρίσουν το πάτωμα και να κάνουν λαμπίκο τη χέστρα. Κορίτσια που έκλαιγαν με την υγρή μυτούλα τους χωμένη στις τρίχες στο στέρνο μου, επειδή ο πατέρας τους τα βίασε όταν ήταν δεκαπέντε χρονών. Η Ινδονήσια που ήθελε να το κάνει σαν να ήταν παρθένα και σαν αλλοπαρμένη φώναζε μ' αυτή τη χαρακτηριστική τραγουδιστή προφορά της: «Τι μου κάνεις;». «Ανοίγω τα μπούτια σου και χώνω τον πούτσο μου μέσα σου και θα σε γαμήσω μέχρι να μη μυρίζω πια αυτή τη γλυκερή ανάσα σου. Για έλα δω με τα κολλώδη χείλη σου. Για κρέμασε τη γλώσσα σου απ' έξω, να σ' την καταβροχθίσω». Ο φοβερός πονοκέφαλος με τον οποίο ξυπνούσα όταν πάλι είχαν χώσει μια σερβιέτα κάτω από το στρώμα, κοντά στο προσκέφαλό μου. Το αίμα μαυροκαφετί σαν μελάσα. Οι μονόψειρες που μου κολλούσαν, σαν γκριζες φολίδες, με χαιρετίσματα από μπόλικους φίλους από χώρες μακρινές. Κι όλες αυτές τις εφήμερες συνευρέσεις τις κατέγραφα σε ένα ημερολόγιο. Συχνά κολλούσα δίπλα και μια τούφα μαλλιών και ενίοτε τρίχες από την ήβη, αν είχα καταφέρει να μου κάνουν αυτή τη χάρη. Και πώς τις είχα αποπλανήσει και ενίοτε εκείνες εμένα. Και τι είχαν πει και τι είχα πει εγώ. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο ελκυστικό για μια γυναίκα από έναν άντρα που υποφέρει από ένα χαμένο έρωτα. Αλλά μετά από δυο-τρεις μήνες μου 'ρχόταν να ξεράσω. Κάπως ηρέμησα και νοίκιασα το μπροστινό δωμάτιο σε δύο αμερικανίδες φοιτήτριες στις οποίες δεν άπλωνα ούτε δάχτυλο. Σπούδαζαν ιστορία της τέχνης και ανά-

μεσα σε ρεπροντιξιόν του Θείου Βρέφους του Μέμλινγκ και της αναπόφευκτης αυτοπροσωπογραφίας εκείνου του τρελού από την Αρλ με έναν επίδεσμο γύρω από την κούτρα του, είχαν στερεώσει και αποφθέγματα στον τοίχο. THERE'S NOTHING SADDER THAN ASSOCIATIONS HELD TOGETHER BY NOTHING BUT THE GLUE OF POSTAGE STAMPS. Και: ONE WHO PUTS SALT IN THE SUGAR BOWL IS A MISANTHROPE*. Κάθε Παρασκευή γύριζαν από τη λαϊκή με μια γλοιώδη εφημερίδα γεμάτη μικρούς μίζερους πλευρονήκτες**, παρόλο που δεν ήταν καθολικές. Για να αλατίσουν τα ψάρια, τα έβραζαν στο μικρό νεροχύτη που γλιστρούσε από τις ροχάλες και τα κάτουρά μου και βρομούσε σάπιο μαρούλι. Παραήταν ηλίθιες για να καταλάβουν ότι έπρεπε να τα βάλουν σε πιάτο. Γι' αυτό δεν είπα τίποτα όταν κάποτε έβαλαν να βράσουν σικορέ στη λεκάνη που χρησιμοποιούσα για το ξύρισμα και είδα το γεμάτο μαύρες τριχούλες σαπούνι που ήταν κολλημένο γύρω γύρω στην άκρη να λιώνει αργά στο νερό όπου έβραζαν τα λαχανικά. Αφού δεν θα έκανε διαφορά. Έτσι κι αλλιώς στην Αμερική όλα είχαν γεύση σαπουνιού, όπως έλεγαν οι ίδιες. Γι' αυτό έκαναν ντους τουλάχιστον τέσσερις φορές την ημέρα. Η ντουζιέρα ήταν ακριβώς πάνω από την τουαλέτα, κι έτσι τις άκουγα να πλατσουρίζουν και να

* Δεν υπάρχει τίποτα πιο θλιβερό από σχέσεις που συγκρατούνται μόνο από την κόλλα γραμματοσήμων – Όποιος βάζει αλάτι στη ζαχαριέρα είναι μισάνθρωπος. (Σ.τ.Μ.)

** Είδος ψαριού των βορείων θαλασσών. (Σ.τ.Μ.)

χαχανίζουν όταν καθόμουν στη χέστρα και διάβαζα με την ησυχία μου την εφημερίδα. Και επειδή κάθονταν τόσες ώρες πάνω στην αποχέτευση, το νερό κατέβαινε από τις ρωγμές. Αρχικά οι τοίχοι απλά έπιασαν υγρασία, αλλά μετά από μερικούς μήνες μετρούσα επτά διαφορετικά είδη μούχλας. Και ύστερα φύτεψαν ασβεστώδη εξογκώματα στον τοίχο και το ταβάνι, με αποτέλεσμα να ήταν σαν η χλωρίδα του κόλπου τους να έβγαλε ρίζες μέσα από το πάτωμα, σαν ένα βρόμικο κοράλλι. Ούτε γι' αυτό δεν είπα τίποτα, γιατί στο κάτω κάτω χρησιμοποιούσα την ντουζιέρα και ο ίδιος. Μέρα παρά μέρα, είχα συμφωνήσει μαζί τους. Τότε έμπαινα στο δωμάτιό τους με τα εσώρουχα. Εκείνες κάθονταν στο ντιβάνι και έχωναν με προσήλωση τις αμερικάνικες γυριστές μυτούλες τους στα βιβλία τους. Συλλαβίζοντας δυνατά τα Ολλανδικά. Από τις Κατακόμβες ως τον Ελ Γκρέκο, ή κάτι ανάλογο. Τότε έβγαζα το σάβρακο και τη φανέλα μου και τα άφηνα σε ένα βουναλάκι στο πάτωμα. Υποψιαζόμουνα ότι, προτού χαθώ με το τριχωτό κορμί μου στην ντουζιέρα, προσπαθούσαν στα γρήγορα να δουν τον κώλο μου. Κι ύστερα συνέχιζαν βιαστικά να διαβάζουν η μία στην άλλη για τον Τζιότο και τον Τσιμαμπούε ή για κάποια άλλα γεροραμολιμένα. Αν ήμουν στα κέφια μου έβγαζα για μια στιγμή το κεφάλι μου από το άνοιγμα της πόρτας και φώναζα: «Ο Ρέμπραντ είναι ο μεγαλύτερος ατζαμής του δέκατου έβδομου αιώνα». Τότε κοκάλωναν και δεν τολμούσαν να κοιτάζουν προς το μέρος μου, γιατί δεν ήξεραν

τι εξείχε από την πόρτα. Ύστερα άνοιγα τη βρύση τραγουδώντας στη διαπασών το *The Stars And Stripes Forever*. Κάτω από το γλιαρό νερό κρατούσα τον σκληρό πούτσο μου στο χέρι και φανταζόμουν πώς θα έμπαινα έτσι στο δωμάτιό τους, θα ξάπλωνα ανάμεσά τους και θα άφηνα αυτά τα δροσερά, αρπακτικά, αμερικάνικα χεράκια να μου τραβάνε μαλακία με την ψυχή τους. Πώς θα άπλωναν το σπέρμα στην κοιλιά μου και θα κολλούσαν εκεί τα γραμματόσημα από τα γράμματα από την Αμερική (της Γκρέις Άντερσον, ή αλλιώς Miss Lonely Hearts ή Babe Sherman), με εικόνες του αγάλματος της ελευθερίας και σ' ένα τόξο από πάνω IN GOD WE TRUST κι από κάτω LIBERTY. Ή με εικόνες που έδειχναν έναν από τους ιστορικούς γερομπαμπαλήδες τους ή μια γριά χωρίς δόντια σε φιστικί ή λιλά χρώμα, από το ένδοξο παρελθόν τους γεμάτο δολοφόνους ινδιάνων, βισώνων, μαύρων και αδελφών. Αλλά αυτό δεν συνέβη ποτέ. Στην αρχή βέβαια σχολίασαν το γεγονός ότι μπαινόβγαινα γυμνός στην ντουζιέρα. Δεν απάντησα καν. Κατέβηκα κάτω, ακούμπησα τον πούτσο μου στην άκρη του τραπεζιού πάνω σε μια κόλλα χαρτί, χάραξα το περίγραμμά του, από πάνω έγραψα MY PENIS και έχωσα το χαρτί κάτω από την πόρτα τους. Δεν ξανάδα το χαρτί ανάμεσα στις ρεπροντιζιόν και τα αποφθέγματα στον τοίχο, ούτε το βρήκα στο σκουπιδοτενεκέ. Οπότε υποψιάζομαι ότι μία από τις δύο τριγυρίζει ως τη σήμερα ημέρα με το χαρτί χωμένο ανάμεσα στο δέρμα της και το ανθυγιεινό ελαστικό βρακί της σαν να

είναι κάτι πολύτιμο. Μου έστειλαν ωστόσο ένα νεαρό Αμερικανό που γνώρισαν στο κέντρο της πόλης. Έναν μπουλούκο με ξυρισμένο μαλλί και το παρουσιαστικό ενός λούτρινου αρκούδου, μα με κακόβουλα ανοιχτόχρωμα μάτια. Έρθε με την ιδιότητα του πρεσβυτέρου της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Κατά πάσα πιθανότητα του είχαν δείξει το σχέδιό μου και ήθελε να ξεκινήσει τον προσηλυτισμό μου με την επαναφορά αυτής της σύσης στην κανονική της κατάσταση με το μότο: «Ο Σωτήρας μου κρεμάται επί ξύλου». Ξεκίνησε τουλάχιστον δίνοντάς μου μια καρτούλα με την έγχρωμη φωτογραφία ενός τρομακτικού κτηρίου που φυλούσε τον τρούλο ενός ναού σαν αποτυχημένο αβγό. Ήταν ο ναός των Αγίων των Τελευταίων Ημερών στο Σολτ Λέικ Σίτι στη Γιούτα. Όταν πήγε να μου κάνει κήρυγμα για το *Βιβλίο του Μόρμον*, του είπα ότι αυτοί οι Αμερικανοί δεν είναι καθόλου θρήσκοι. Ότι το μόνο που σκέφτονται είναι τα σκληρά δολάρια. Ότι σίγουρα κι ο ίδιος ήξερε ότι Μόρμον ήταν συντόμευση του More Money. Κούνησε το κεφάλι και κράτησε την ψυχραιμία του. Γιατί δεν μπορείς αμέσως ν' αρχίσεις να ρίχνεις ναπάλμ. Αλλά όταν έβγαλε από την τσέπη του τρεις μικρές φιγούρες και τις έβαλε στο τραπέζι σαν τα πιόνια ενός επιτραπέζιου παιχνιδιού, λέγοντάς μου ότι αυτοί ήταν οι άγιοι απόστολοι Πέτρος, Ιωάννης και Ιάκωβος, δεν μπόρεσα να μην ανοίξω το φερμουάρ του παντελονιού μου, να βγάλω τον πούτσο μου και να πω: «Κι αυτός είναι ο άγιος Χαμπα-

κούκ). Κουνώντας το κεφάλι του έφυγε με μια ελαφρά θλίψη για τη χαμένη πελατεία. Πρόλαβε όμως να βουτήξει σβέλτα τους τρεις άγιους απόστολους από το τραπέζι μου λες κι ήταν ψιλά. Και δεν τον ξανάδα ποτέ. Τους υπόλοιπους φίλους τους όμως τους έβλεπα όλο και πιο συχνά. Χλωμούς περιπλανώμενους αμερικανούς φοιτητές, με μια υποτροφία που ήταν πολύ μικρή για να ζήσουν αλλά πολύ μεγάλη για να πεθάνουν. Με αποτέλεσμα να περιπλανιούνται χωρίς σταματημό σε μια ουδέτερη ζώνη γεμάτη αόριστες κοριτσιστικές καμαρούλες, με τις βαθιές τσέπες των ξεφτισμένων αμπερόνων τους γεμάτες ποπκόρν, τσίχλες και ψωμί σικάλεως. Από το Σταβάνγκερ ως τη Νεάπολη. Όταν ένα πρωί πήγα να κάνω ντους, μέτρησα δεκαπέντε. Ήταν ξαπλωμένοι διάσπαρτα στο πάτωμα, τυλιγμένοι σε τραχιές γκριζες κουβέρτες ή ινδιάνικα πανιά, και κοιμόντουσαν ή μηρύκαζαν νωθρά μια φέτα ψωμί με μαρμελάδα φράουλα. Πέρασα ανάμεσά τους λες κι ήταν αποικία από φώκιες. Προσεκτικά για να μην πατήσω ουρές ή πτερύγια. Όταν ανάμεσά τους υπήρχε κάποιος με κιθάρα, τραγουδούσαν όλο το απόγευμα δημοτικά τραγούδια. Ένα αμερικάνικο είδος «Του Κίτσου η μάνα» ή «Στα Σάλωνα σφάζουν αρνιά». Ενίοτε έκαναν τόση φασαρία που οι γείτονες τηλεφωνούσαν για να μου ζητήσουν να χαμηλώσω το ραδιόφωνο. Όταν ρωτούσα τα κορίτσια αν ανάμεσά τους υπήρχε κάποιο αγόρι με το οποίο θα ήθελαν να τα φτιάξουν, επειδή ήλπιζα ότι τότε οι υπόλοιποι θα μάζευαν τα μπογαλάκια τους, παρίσταναν τις

εκλεκτικές. Και αποφαίνονταν ότι ο ένας ήταν («too hot to handle»), και ότι ο άλλος «έκανε πολύ θόρυβο όταν μασούσε τσίγλα». Συνέχιζαν λοιπόν να κοιμούνται στο σκληρό πάτωμα, να τρώνε και να κάνουν ντους. Αλλά οι σταλακτίτες στο ταβάνι της τουαλέτας μου μεγάλωναν ανησυχητικά, καθώς τρέφονταν από τα βακτηρίδια, το σμήγμα και τα κακάδια απ' όλες τις πενήντα πολιτείες της Αμερικής. Όταν από πάνω έφεραν και μια ντουζίνα παπαγαλάκια, τα οποία άφηναν να πετάνε ελεύθερα μέσα στο δωμάτιο, με αποτέλεσμα οι κουτσουλιές και τα πούπουλα να κολλάνε ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών μου όταν έβγαινα από την ντουζιέρα και να διπλώνομαι από τον πόνο στις πατούσες που μου προκαλούσαν τα μυτερά σποράκια που έτρωγαν τα παπαγαλάκια, το ποτήρι ξεχείλισε. Πέταξα έξω τους κλοσάρ του Θείου Σαμ, άνοιξα διάπλατα τα παράθυρα και με το χτυπητήρι χαλιών πέταξα τα παπαγαλάκια έξω στο δρόμο λες και έπαιζα μπάντμιντον. Στα κορίτσια, τα οποία προσπαθούσαν κάτωχρα και κλαίγοντας να πιάνουν με τα τούλινα μαντίλια τους τα παπαγαλάκια στους θάμνους μπροστά στο σπίτι, φώναξα να μου αδειάσουν τηγωνιά με τα ποπκόρν και τις γλυκοπατάτες τους. Ότι ακύρωνα εδώ και τώρα τη συμφωνία μας, πριν αυτά τα κωλόπουλα με τα γαμψά τους ράμφη ροκανίσουν όλο το σοβά στους τέσσερις τοίχους του δωματίου τους και φτάσουν ως τα τούβλα. Το ίδιο απόγευμα προκάλεσαν μια μικρή αναμπουμπούλα στο δρόμο όταν αναχώρησαν με τα συμπράγκαλά τους σε

ένα ποδήλατο με καρτόσα, περιτριγυρισμένα από καμιά δεκαριά απ' τα αγοράκια τους που όλα κουβαλούσαν μερικά παπαγαλάκια σε ψαροκάλαθα, αγορασμένα βιαστικά από ένα γειτονικό μαγαζί με είδη αλιείας. Και ήρθαν μάλιστα να μου σφίξουν το χέρι. Αυτό με ξενέρωσε κάπως, γιατί θα το είχα βρει πιο κατανοητό αν με είχαν ρωτήσει με παράπνονο αν αυτό ήταν το ευχαριστώ για το σχέδιο Μάρσαλ. Ή αν μου είχαν πετάξει το απόφθεγμα που άφησαν στον τοίχο σ' αυτό το απίστευτο αχούρι: ONE WHO PUTS SALT IN THE SUGAR BOWL IS A MISANTHROPE.